

ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες Οικοδομητικές Διηγήσεις και Διδασκαλίες

Ἡ ἐγκατάλειψις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ κατὰ Θεὸν λύπη*

Ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνακ, ἐπὶ τῇ ἱεραῖ μνήμῃ αὐτοῦ (13 Η')

Ἀγαπητέ μου φίλε καὶ ἀδελφὲ ἐν Χριστῶ!

Εἶναι γραμμμένο: «καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν» (Ψαλμ. λζ' 13). Διότι τὸ ἄσπρο δὲν πηγαίνει μὲ τὸ μαῦρο καὶ τὸ σκοτάδι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ φῶς. Ἡ εὐλόγεια εὐρίσκεται σὲ συνεχῆ πόλεμο μὲ τὴν ἀνευλόγεια. Τί συμφωνία μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἐκεῖ, ὅταν ὁ ἕνας προσπαθῇ καὶ ἀγωνίζεται νὰ σκαρφαλώσῃ ἕνα βουνό, ἐνῶ ὁ ἄλλος κατρακυλᾷ κάτω;

«Καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν», διότι σὺ ἔχεις σταθῆ μακρυνὰ ἀπὸ αὐτοῦς· στέκεσαι μακρυνὰ, διότι δὲν εὐρίσκεις τίποτε ὅμοιό σου σὲ αὐτούς. Ἀποφεύγουμε τὴν κάπνα καὶ τὴν πίσσα, γιὰ νὰ μὴ μαυρίσουμε· ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ μία ἐπιδημία, γιὰ νὰ μὴ κολλήσουμε ἀρρώστια· φεύγουμε ἀπὸ τοὺς λεπρούς, γιὰ νὰ μὴ πάσχουμε ὅπως πάσχουν αὐτοί.

Γι' αὐτὸ ἔχει εἰπωθῆ: «ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν... καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε» (Β' Κορινθ. στ' 17, Ἦσ. νβ' 11, Ἀποκαλ. ιη' 4). Καθένας πὺ ἀποφεύγει τοὺς τοιοῦτους, πλησιάζει στὸν Θεό· καὶ ὅσο Τὸν πλησιάζει, τόσο περισσότεροι ἄνθρωποι τὸν ἀποφεύγουν· καὶ ὅσο περισσότεροι ἄνθρωποι τὸν ἀποφεύγουν, τόσο περισσότερο ὁ Θεὸς τὸν πλησιάζει, σὰν κάποιον πὺ ἔχει ἐγκαταλειφθῆ. «Σοὶ ἐγκαταλέλειπται ὁ πτωχός, ὀρφανῶ σὺ ἦσθα βοηθός» (Ψαλμ. θ' 35). Πρέπει νὰ εἶσαι τέτοιου εἴδους πτωχός, τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἐγκαταλείπουν.

ὦ Θεέ μου, πὺ ἔχεις τὸ πᾶν! Ἄς μὲ ἐγκαταλείψουν ὅλοι, ἕως τὸν τελευταῖο· μόνον Σὺ μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς! Θά ἔχω τὸ πᾶν σὲ Σένα· Σὺ εἶσαι βοη-

θός, παράκλησις, ἐνίσχυσις, προστασία, καταφυγή, συμβουλή καὶ παρηγορία μου. Ὄταν ἐγκαταλείπῃσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, κατάφευγε στὸν Θεό, ὅπως κάνεις καὶ ὅπως γράφεις. Διότι Αὐτὸς θὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργο Του, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε. Τώρα, αὐτὸ εἶναι τὸ *πρῶτο πρᾶγμα*.

Τὸ δεύτερο. Πρέπει νὰ ἔχουμε λύπη, διότι λυπήσαμε τὸν Θεό· αὐτὸ τὸ τραῦμα θεραπεύεται μὲ αὐτὸ τὸν ἐπίδεσμο. Τὸ νὰ λυποῦμε τὸν Θεό (ὦ Θεέ μου! ποιοὶ εἴμαστε; σκουλήκια, γῆ, χῶμα καὶ στάκη – καὶ λυποῦμε τὴν μεγαλωσύνη Σου! μὴ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ τὸ ξανακάνουμε αὐτὸ μὲ τὴν Χάρι Σου!), τὸ νὰ λυποῦμε, λέγω, τὸν Θεό, θεραπεύεται τοῦτο μὲ τὸ νὰ λυπούμαστε γιὰ τὸν Θεό. Ἡ ἁμαρτία προξενεῖ λύπη, καὶ μὲ αὐτὴ τὴν λύπη θεραπεύεται. Ἕνα πικρὸ γέννημα – ἡ λύπη, πὺ ὅμως καταβροχθίζει τὸν ἐμπαθῆ του γονέα – τὴν ἁμαρτία. Τέτοια εἶναι ἡ θαυμαστὴ σοφία τοῦ Θεοῦ: τὸ τραῦμα θεραπεύεται μὲ τραῦμα! «*Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη, μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται*» (Β΄ Κορινθ. ζ΄ 10), λέγει ὁ Ἀπόστολος.

Τὸ ἔλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου! Σῶσον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅσους ἤλθες νὰ σώσης, διότι γι' αὐτοὺς ἔχυσες τὸ πανάγιον Αἷμα Σου!

Κλείων ἐδῶ καὶ ἀναθέτων ἐμαυτὸν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, διατελῶ.

(*) Περιοδ. «*Ἅγιος Κυπριανός*», ἀριθ. 321/Ἰούλιος-Αὔγουστος 2004, σελ. 88.

Μετάφρασις ἀπὸ τὰ ρωσικὰ τῆς Ἐπιστολῆς ὑπ' ἀριθ. 18, ἐκ τῶν Ἀπάντων τοῦ Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνοβ, τόμος ε', σελ. 305-306, ἐκδ. ε', Μόσχα 1994.